

Параходътъ вече наваля
На милиятъ брягъ,
Ботевъ шапката си сваля.
Че говори пакъ :

„Хайде братя, излѣзнете,
Тука ще се спремъ,
И земята цѣлунете,
Дѣто штемъ да мремъ“.

И отъ радостъ упоени,
При тозъ милий зракъ,
Сички падатъ на колѣнѣ
На светиятъ брягъ.

„Братя! дума имъ войвода
Съсь гръмовенъ гласъ,
Скоро радостно народа
Ште пострѣштне насъ.

Скоро съ гръмъ ще поздравиме
Стара-Планина
И борба ште заловиме
Съ турски племена.

Ние въ битки не сме вѣшти,
Малко сме на брой,
Но сърдца ни сж горѣщи,
Гладни сме за бой.

Скоро турчинъ ште изпита
Българската мошь,
Правдата е намъ заштита,
Левътъ ни е вождъ.